



SERBIJI.

Serbija! iz serca globočine
 Kličem, glas mi spremljajo solzé;
 Meč presunil ostre bolečine
 Tebi, s tábo meni je sercé!
 Tvoji so sinovi pali v boji,
 Bratom šli zastonj se na pomoč;
 Pali so! sovražnik divjajoč
 V lepi zdaj razsaja zemlji tvoji!

Kakor divja zver mori in kolje,
 Žen, otrok nedolžna teče kri;
 Gola je puščava cvétno polje,
 Mesta so v pepelu in vasi.
 Ti ponižana žaluješ, mati,
 Svet te zasmehuje brez sercá!
 Nè ves! vest se zbujá; del svetá,
 Boljši del se jél je sramovati!

Po Evropi, čuj! se glas razlega,
 Svete nejevolje glas močán;
 Do prestólov glas visokih sega:
 Mir! dovolj terpél je kristijan!
 Meč iz rok divjaku, ki mesári,
 Kakor volk, ki pride med ovcé;
 Polna je, prepolna mera žé:
 Zver človeku naj ne gospodari!

Serbija! ne toži, plemenita
 Med narodi mučenica ti!
 Sínov kri zastonj ti ní prelita,
 Plodotvorna je mučencev kri!
 O! nesreča tvoja je velika,
 Pala Serbija si, — a s čestjó;
 Ternov venec venča ti glavó,
 A zelena vmes je lavorika!

B. M.

GOSPOD MIRODOLSKI.

XI.

Drugi dan popoldné je sedel gospod Mirodolski sam na vertu. Zora in Breda ste bile v Gradu. Bil je lep jesenski dan; pridno so obirale čebele jesensko evetje, dasi ne tako vesele, kakor o gorkem poletji. Med njimi so se trudili in kakor nejevoljni brenčali okorni čemerli. Po drevji je bilo vse živo; družine senic, gotovo znamenje jeseni, bile so se preselile sim iz severnih krajev in polastile se drevja; hrane iskaje so se zibale po vejah, in po deblih so plezali in poterkali neutrudni kovački. Vse je bilo živo in veselo po Mirnem dolu; ponosno je stopal Kokodin sè svojo kurjo družino po vertu; bil je svojim podložnim vedno skerbén gospodar in oster vladar; ne da bi se bil kedó upiral njegovi oblasti, ali mladi zarod se je začeljal čutiti, kar mu ni bilo videti nič prav po volji. Rudeči grebeni in podbradki so rasli bolj in bolj mladim petelinčkom; zdaj pa zdaj je tudi že kateri poskušal svoj: kikiriki! ali petje je bilo še silno okorno in hripavo, tako da je Kokodin zaničljivo in nejevoljno stresal modro glavo, kakor da bi hotel reči: Tebe se mi ni še bati in deset tacih! Kako drugače se je razlegalo njegovo petje po dolini, kakor bi véliki zvon zapél! Vendar so mu dajali mladi paglavei mnogo opravka. Vsak čas sta se sprijela taka dva poredneža kje na strani; blizo se nista upala; po navadi je bilo dovolj, da je serdito zakokodal nad njima; samo redko kedaj mu je bilo treba z ostrim kljunom povdariti svojo voljo, kar je vselej za več časa zaleglo. Kara Mustafa je pasel lenobo po svoji stari navadi, kakor mož, ki je storil svoje dolžnosti. Perún je ležal poleg svojega gospoda; časi je dvignil svojo težko glavo, pogledal ga sè svojim umnim očesom ter pomigal z repom, kakor da bi hotel reči: Lepo domovje imamo, in vse je v redu.

Vesel je bil gospod Mirodolski. — zakaj bi ne bil? Res, lepo domovje je imel in vse, česar si more želeti človeško serece. Srečen bi bil, kolikor more biti človek srečen. da bi mu ne bil kalil oblak jasnega obnebja. Ali ta oblak ni bil temán; bel je bil in svetál in zlatom obrobjen.

Spomin na drago družico, ki ga je tako zgodaj zapustila, ni mu prizadéla več, kakor nekedaj, bodeče bolečine v serci. Pač bi bilo lepo, ko bi mu sedela zdaj na strani ter gledala in vživala z njim vsoto lepoto; ali človek ne smé biti popolnoma srečen na svetu!

Zbujal se mu je preteklega življenja spomín; podoba se mu je verstila za podobo pred očmi; gledal je jasne podobe in bil je zadovoljen. Res, človeško življenje ni vedna veselica; solzna dolina je zemlja res, polna terpljenja; in če ne terpiš sam, vidiš druge, ki terpé. Ali kaj hočemo? Kaj pomaga vedno samo premišljevatí žalostno stanje človeštvá, zarivati se tako rekoč v svojo nesrečo in križem roke der-

žati? Dela naj vsak po svoji moči, vsak po svojem stanu, da se vedno bolj lajša in boljša žalostno stanje človeštva. In da je to mogoče, kedó bi tajil? Človeška roka izpreminja zemlji lice, in pogled v zgodovino, kolikor je vidimo pred seboj, nam kaže, da človeštvo napreduje, da vedno večí del človeštva živi človeško življenje. Samo pravega spoznanja je treba, samo dela je treba in bratovske ljubezni!

On je pregledával v duhu svoje življenje in vest mu je pričala, da ga je v vsem dejanji vodilo to prepričanje. Vest mu je pričala, da nikoli nikomur ni nič hudega želel ne storil. Ali je pa tudi njegovo življenje kaj koristilo človeštvu? Vsaj prizadéval si je in trdil se po svoji moči. Učil je mladino, dobro seme je sejal in upati je pač smél, da ni palo vse na skalno, peščeno zemljo, da tu pa tam zerno požene kal, ter obrodi dober sad. Najbolj pa je učil, največ je koristil blagi mož sè svojim izgledom. Po vsej pravici je smel reči svojim učencem: Ne poslušajte samo mojih besed, glejte tudi moja dela in ravnajte se po njih. In res, težko je bilo videti moža, govoriti z njim, da bi se človek ne bil boljšega in blažjega čutil. Kakor prorok je bil med mladino; nebeški mir je kraljeval na njegovem obličji; iz vsake besede njegove, iz vsakega pogleda je govorila plemenitost, dobrotá njegova serca. Najsurovejši človek se bode težko nespodobno vedel pred vzvišeno, sveto podobo; tako je že sam pogled njegov krotil in blažil vsakega, kedor se mu je bližal. Slavne so reke, ki poleg tergov in mést valé ponosno svoje valove ter nosijo čolne in ladje z blagom obložene; ali koristen in dobrotljiv je tudi potok, ki v svojem gornjem toku verti tu pa tam kako mlinsko kolo, potem pa se vije umirjen in učiščen po ravnini, napaja travo in cvetice na polji in tice izpod neba, in ribice se igrajo v bistri vodi njegovi. Takemu potoku brez imena je bilo podobno njegovo življenje in dejanje, vse bitje njegovo. In ako bi mu bilo v tem trenutji ločiti se od življenja, mirno bi lahko zatisnil trudne oči rekoč: Živel sem in moje življenje ni bilo čisto zastouj. Moje ime ni zapisano v zlato knjigo človeštva; svet me ne bode slavil, ne bode mi stavil spominkov; naj me pozabi svet, če me je kedaj poznal; moje življenje vendar ne ostane čisto brez blagodejnega sledú. In če me pozabi ves svet, nekoliko časa bo živel moj spomin v hvaležnih sercih mojih otrok.

Todà kaj mi hodijo po glavi take mertvaške misli, sedaj ko sem še tako zdrav in krepak, ko se mi obeta lepa versta mirnih, srečnih dní v družbi mojih otrok! Jesen je tudi v mojem življenji, a jesen je pravi čas mirnega življanja; veselimo se jeseni!

Vesel je bil gospod Mirodolski in veselo je bilo vse okolo njega.

Pri tej priči plane Perún kvišku, vertne duri se nanagloma odpro in pred gospodom Mirodolskim stoji Breda, brez sape, bleda kakor zid in trese se po vsem životu kakor golobica, ki jo je imel kragulj v ostrih nohtéh.

„Kaj ti je, dete; govóri, kaj se je zgodilo? kje je Zora?“

„Zore ní, oče, Zore ní!“

„Kaj govoriš, dete? pomisli, kaj govoriš; kje je Zora?“

Dekle se je bilo zgrudilo onemoglo na klop.

„Oddahni si, dete, potem govori, kje je Zora, kaj je z mojim otrokom! Ne boj se, dete; bolj me prestrašiti ne moreš, kakor si me že; povej mi vse, naj bo še tako strašno; poglej me, vsa kri mi je šinila k sereu, govori, da mi ne počí sercé! Ali je še živa, govori!“

„Živa!“

„Hvala Bogu! najtežji kamen mi je sè serca!“

„Živa, oče, in zdrava!“

„Kaj me torej tako strašiš po nepotrebnem, dete! Kaka nesreča jo je mogla sicer zadeti, da si tako prestrašena in da tudi očeta tako strašiš, Breda?“

„Vaša hči se je izgubila, oče!“

„Izgubila! Bog ne daj huje nesreče! Iskat je pojdemo: sklicati hočem ves Tihi dol in spraviti na noge; preiskati in preoberniti hočemo vse gozde, stekniti vsa kota, da jo najdemo; predno solnce zaide, bodemo sedeli tu na klopi in veselili se izgubljenega in zopet najdenega otroka. Mirna bodi, Breda; tu ostani in čakaj malo, skoraj se vernemo z izgubljeno ovčico in smijali se bodemo tebi in tvojemu praznemu strahu.“

„O moj Bog, moj Bog! Vi me ne umete, oče! Zastonj bi iskali svoje hčeri po gozdih, ne najdete je. Moj Bog, moj Bog, kako naj govorim, kako naj vam odkrijem strašno resnico! Govoriti moram, povedati vam moram vse, oče, predolgo že sem molčala. Vaša hči je šla — z Edvinom je šla, Bog vé kam!“

Kakor strela so zadele té besede ubogega moža.

„Moja hči — z Edvinom! — Ali veš, kaj govoriš, nesrečno dete? Reci, da ni res, in, kakor sem star, zavriskam in zavertim se z veselja! Zora, moje dete, moje oko, punčica mojega očesa, bi mi bila vzeta, uplenjena, iztergana; kragulj bi bil ugrabil mojo golobičico?“ Kje sem bil, kaj sem delal, da nisem čul njenega krika, ko je klicala na pomoč svojega očeta! Kje si bila tí, moja hči, da nisi slišala njenega vpitja? Kako je bilo, govori!“

„Kako je bilo, oče! saj sama prav ne vem, kako je bilo. Na vertu smo sedeli. Jaz sem bila z gospo v pogovoru. Zora in Edvin sta bila vstala in sprehajala se sama po vertu. Čez nekaj časa pogledam za njima; nikjer ju ni bilo videti; nemirna sem bila, gospa se je norčevala: nič se naj ne bojim, ne bodeta se izgubila, saj nista tako majhena. Jaz nisem imela mirú; za njima grem, kličem Zoro, nič odgovora! Ves vert sem obletela, iskala in klicala; vse zastonj! Strah me je bilo; gospa pride za mano, kliče Edvina; nič odgovora! Gospa je bila še vedno dobre volje, tolažila me je, da naju samo strašita; jaz ji nisem mogla verjeti; strašna misel mi je jela rojiti po glavi. Ko je videla gospa, da se ne dam potolažiti, gré v grad; malo naj počakam, skoraj bodeta tukaj. Jaz čakam in čakam; čez nekaj časa, meni se je zdelo strašno dolgo, pride, vsa preplašena! Težko je bilo izpraviti besedo iz nje. V njegovi sobi je bila, tam je videla,

da je vse izginilo, kar je bil sè seboj prinesel. Sedaj ni bilo več dvoma, da je odšel, skrivaj odšel; nihče ga ni videl, kar jih je v gradu. Hitive proti cesti pod gradom; pri cesti na njivi zagledave kmeta: gospa ga vpraša, ali ni videl, da sta šla dva taka in taka tód. Mož odgovori, da je videl, ko sta dva gosposka, moški in ženska, sela na voz, ki je stal pod gričem, in urno se odpeljala po cesti“.

„Na katero stran?“

„Proti mestu“.

„In kaj je še pravil mož? Ali ni dejal, da se je branila, da je vpila, klicala: Pomagajte, kedor je živ!“

„Tega ni dejal, oče; morebiti zato ne, ker ga ni nihče vprašal“.

Vsaka beseda očetova je pričala ubogemu dekletu, da ni še na pravem sledu, da mu je znane samo pol resnice; ona je vedela vso, vse ji je bilo jasno. Vendar kako bi bila mogla sirota razodeti mu žalostnejšo polovico; saj je bil mož že zdaj tako potert, tako uničen, da sirota ni stergela gledati mu v lice, v blede, upálo lice!

Nekoliko časa molči, kakor da bi se ne zavedel, potem zopet izpregovori; glas se mu je tresel, ko je govoril.

„In kaj si delala ti, nesrečno dete! Zakaj nisi letela povedat očetu?“

„Sama ne vem, kako je bilo potem; černo se mi je storilo pred očmi; menda sem bila omedlela; v postelji sem se zbudila, gospa je stala poleg mene. Vstala sem, kolena so se mi šibila; vendar morala sem domov sè strašno novico! Gospa me je spremljala in podpirala po potu. Pri ograji me je pustila, ni se upala pred vaše obličje!“

„O ta ženska, ta nesrečna ženska, da bi je ne bil nikedar videl; ona mi je vsega kriva!“

„O ne dolžite je, oče! gospa je nedolžna; ko bi jo videli, kakošna je, v serce bi se vam smilila, oče!“

„O kje ste bile moje oči, kam ste gledale, ko je volk zalazoval ovčico! Ali kaj stojim in besedujem in tozím! Na pot, stare noge! za njim, za njim, in ko bi bilo iti do zadnjega konce sveta! Dekle, pojdi mi po klobuk in palico; ne vernem se prej, spal ne bodem pod to streho, predno najdem in prinesem nazaj izgubljeno ovčico! Moje dete vpije po meni in jaz tu stojim! Hitro, dekle! kaj stojiš in me gledaš molčé s tistimi očmi; ravno take so njene oči, ki jih zdaj žalostno obrača proti meni. Urno, na pót! Jedí naj ne bode v moja usta, kaplja naj mi ne zmoči jezika, dokler ga ne najdem. Pobijem ga, kakor vola ga pobijem, s to-le pestjó!“

Ko je bil izgovoril z germečim glasom zadnje besede, pride mož, neznan mož, ki mu podá pismo, potem urno otide. Govoril ni besede; videti je bilo, da se mož ogiblje vprašanja: kedó in odkód? Gospod Mirodolski vzame in razpečati pismo. Ko zagleda znano mu pisanje, vesel zavpije:

„Kje si, Breda? Sim pojdi; poglej, kaj sem dobil; ali poznaš to pisanje! Zdaj je vse dobro! Najdeno je izgubljeno dete! O zdaj je vse dobro! Čakaj malo; najprej ga jaz preberem; meni je pisano;

Zora piše očetu! O srečne oči, da vam je dan tako lep pogled! O ljube oči, toliko veselja mi niste storile, odkar vas nosim v glavi!

In vesel začne brati pismo. Še ga ni bil prav prebral, ko se zgrudi na klop. Uboga dekle ga gleda s plahimi očmi:

„Kaj vam je, oče?“

„Nič!“ odgovori ji zamolklim glasom. Dolgo časa molči; potem zopet začne:

„Kaj mi je, vprašaš? Stréla je vdarila v mé; ali kaj? In vendar je jasno nebo; iz jasnega stréla, kakor pravijo; prej nisem verjel, da je mogoče; iz jasnega stréla! Ali je oblačno? Poglej, dekle, jaz ne vidim dobro, megleno mi je pred očmi; stare oči, slabe oči! Sicer mi je dobro, tako lahkega se čutim; plesal bi, ko bi mogel! Kam je moja moč? Malo prej še sem se tako krepkega čutil, in zdaj me vsak otrok z mazincem preverne! Čudno, čudno! Košček belega papirja, nekaj črnih kljuk in zvijač, ki gomazé in plešejo po njem — in to ima tako moč! Vzemi, vzemi, dekle, da boš videla, kako čudno moč ima to branje v sebi. — Kako je zdaj čuden svet, ves drugačen, prav kratkočasen: tice plavajo po vodi, ribe letajo po zraku; krokarji so beli, in črni so golobje. Jagne gre za volkom in otrok zasaja meč v persi očetu! To se mi ne zdi prav; prej je bilo lepše: Spoštuj očeta in mater! Tako je bilo prej, zdaj je vse drugače: druga vera, druge misli, druge navade! Jaz sem že prestar za novi svet; ti si še mlada, dekle; záte so ti novi nauki. Kaj stojíš in gledaš starca, ki je že otročji in ne vé, kaj govori. Pojdi, pojdi tudi ti, obesi se komu na vrat; mlado si in čedno si tudi še precéj; ní zlodej, da bi ne našlo kakega mlečnozobega, rudečelicega paglaveca, ki te vzame za kratek čas! Kaj me gledaš tako pobožno, tako nedolžno! Jaz nič več ne verujem; óna je gledala tudi tako in vendar — Pa predno greš, beri, beri; nič se ne brani; beri, da boš videla, kako lepo zna pisati tvoja sestra. Beri, jaz hočem, da bereš, ali ne velja nič več moja beseda?“

Dekle vzame pismo in bere:

„Oče! Pa saj ne smem več imenovati vas očeta. Sama sem pretergala, z grešno roko sem pretergala sveto vez, ki veže otroka z očetom. Bog mi je priča, kaj sem prestala; ví samí bi imeli vsmiljenje z menoj, ko bi vedeli, kako sem se borila, koliko sem terpela skrivaj pred svetom in pred vašimi očmi. Zmagala je ljubezen! — Kolikokrat sem hotela pasti pred vas na kolena, razodeti vam vse, povedati vam, da ne morem biti nikedar Radovanova, da ljubim družega z vso močjo perve ljubezni! Imela nisem dovolj moči. In zdaj sem vam to storila! Ne prosim vas odpuščenja, oče; pregreha moja je prevelika; vendar ne preklinjajte svojega nesrečnega, izgubljenega otroka. Ne preklinjajte Édvina, sama sem kriva. Édvin je dobrega serca; skoraj, upam, prideva, mož in žena, prosit vas odpuščenja; ali pa vas ne bodem videla nikedar več! — Breda, miluj svojo nesrečno sestro, odpusti ji, ako moreš in bodi zvesta tolažnica ubogemu očetu. — Povedati ne smem, kje pišem to pismo, ki ga poljubljam in močim z vročimi solzami!

B. M.

SMEREKA.

(Obraz iz narave.)

Izmed gozdnega našega drevja obrača sosebno iglasto drevje našo pozornost nase zaradi nespremenljive svoje oblike, ker ostane skoraj vedno enako. Sim spada tudi smereka, ki se najbolj pogosto in množno nahaja v naših gozdih. Saj je pa tudi lepo drevo vedno temno-zelena smereka! Po leti in po zimi, spomladi in v jeseni, vedno je smereka enaka, vedno jo krijejo temno-zelena iglasta peresca; še celo v pozni jeseni, ko so izgubila že vsa druga drevesa svojo diko, svojo zeleno obleko, ko že brije merzla burja čez rujave planjave in omuljene ledine, ostalo je še samó iglasto drevje zeleno, kot je bilo poprej. — In komú bi se ne prikupilo to drevo sè svojo pravilno obliko, sè svojim naravnost kvišku kipečim verhom? — Smereka je ravna, kakor sveča, pri dnu brez vej, primeroma v sredi pa se prično veje, ki so precej dolge, nerazrastene, in navadno težé proti tlom takó, da je drevo videti nekako žalostno in otožno, skoraj enako, kakor verba žalujka. Proti verhu pak se deblo hitro šibi in veje se vedno bolj krajšajo ter se približujejo kvišku rastočemu verhu končevaje se, kakor deblo samo v bolj svetlo-zelene mladike, okrog katerih stojé v kolobaru še stranske mladike tako, da nastane na koncu vsake veje vretenčast veršič. Lahko tedaj skoraj imenujemo smereko gledé na njeno pravilno rast nekako „vejnato piramido“.

Zaradi pravilne svoje oblike in ravne rasti ima smereka nekaj veličastnega, ker pa visé zatemnele veje doli, izrazuje se v njej nekaj otožnega in udanega. In v tem smislu bi se morda sè smereko dalo nekoliko primerjati deblo Slovansko.

Smerekov gozd se vidi, ker je smerečje temno-zeleno, od daleč teman, skoraj čern. Na Slovenskem, sosebno na Gorenjskem, pa se nahaja mnogo temnih smerekovih gozdov, in od tod menda prihajajo imena nekaterih takih krajev, kakor na primer: Černi verh.

Često so celi hribje ták velik smerekov gozd. In tako neki je tudi sivi Balkan, po katerem se potikajo bolgarski hajduci, strah in trepet kervoločnemu Turčinu, s puškami na plečih, mnogo sè smerečjem obrasten, kakor se bere v Agapiji, obrazu iz jugoslovanske zgodovine: „Visoko nad teboj huči smerečje, za smerekami raste gosto mlado smerečje, za tem pak se černe skale spenjajo v zrak: — še više! osneženi verhovi molé v višine“. — Tak je Balkan, nema priča prežalostne osode jugoslovanske.

Od daleč je videti smerekov gozd zelo enakomeren, brez vsakoršne razlike, drevo enako drevesu. In nek prirodoslovec pravi: „da se vidi smerekov gozd od daleč kaker polk pešcev, v ktarem se izgublja posamezen mož: jelov pa, kakor kerdelo prostovoljcev, v katerem pokorščina ní izbrisala posebnosti vsacega posameznega moža. Iz smerekovega gozda molé vsi verhovi enako visoko, v jelovem gozdu pa vsako drevo svoje veje po svoje kvišku steguje“.

A zdaj pa stopimo bliže, prav notri v smerekov gozdič. Gost mah, sem ter tija tudi borovje prerašča ravna tla, po nekaterih mestih pa so nasute rujave igle, tu pa tam tudi ležé raztreseni odpali storži. Vse je tiho in mirno, nobena sapica ne dihne, nobena veja se ne gane, a vendar je tako blagodejno hladno tu notri, kajti vroče poldansko solnce, ki stoji visoko na nebu, ne more prodreti z razbeljenimi svojimi žarki skozi temno, gosto smerekovo vejevje. Otožni in nekako skrivnostni čuti se polasté tvojega serea v tej dobrodejni tišini.

Pravijo, da ima smerečje neki tudi zdravilno moč, da je v zdravje sušičnemu človeku, ako vonja smerekovo vejico. — Izobešen smerekov veršič vabi trudnega, žejnega popotnika v pricestno gostilno. In smerekov veršič na verhu dodelanega poslopja, katerega so pribili dodelavši tesarji, z veseljem navdaja hišnega gospodarja, ker je dokončano trudapolno stavljenje.

Ko pa se približa kres, ko zažigajo Slovenci Svantovidu germade po gričih, postavijo si tudi sredi vasi previsoko obeljeno smereko z lepim zelenim verhom, na katerem se sučejo male zastavice — to je mlaj. In take mlaje postavljajo Slovenci tudi ob drugih praznikih in slovesnostih, bodisi pri cerkvah ali tudi pred hišami. Tako je tedaj smereka pri Slovencih pričujoča pri premnogih svečanostih.

In ko bela snežena odeja pokriva hribe in doline, ko se ivje, kakor kristalni biseri bliščé in leskeče po vejah dreves, ko hud mraz stiska drevju skorjo in steržen, ko pride veseli božični praznik, tudi tedaj smereka ni pozabljena, tedaj jo prinese človek v svojo gorko stanico in zopet je pričujoča pri veseli hišni svečanosti. — Kako okrašena je ta večer mlada smerečica, veje se ji šibé od premnogih daril, ki visé na njej. Koliko berlečih lučic, koliko pozlačenih orehov in rudečkastih jabolk jo lepša; koliko trakov in pisanih verižic, koliko sladkarij in drugih lepih in dobrih reči je razobešenih po njej! Kar seree se ji mora smijati, mali smerečici, ko je v toliki krasoti, v toliki bliščobi, in ko veseli otroci skačejo in rajajo radostno okolo nje.

Pravljica slednjič pa omenja smereke, kot osodepolnega nam drevesa. — Čujmo, kaj pravi pesem o kralju Matjažu v preroškem duhu:

Kjer triveršna smereka rase,
Mir bo sklenen v sorškem polji;
Trije kralji zlate čase
Vstanovijo, vse bo bolji! — —

S. P. H.

J V A N S L A V E L J .

XVIII.

MODRIJAN NA DEŽELI.

Takoj v pričetku te pripovedi smo že povedali, da vas Bobovec leži pod dolgim hribovjem. Za vasjo se dvigajo griči sè smerečjem obrasteni, pred njo pa se razprostíra širna raván.

Takoj za zadnjo bobovško hišo pa se odpira dolinica v gore. Prijazen kotiček je to, po njem teče potok z verbovjem obdan, ki se

potem vije po ravnini mimo bobovškega grada in potem dalje po zelenih travnikih.

V tem kotu je bobovško pokopališče, sè starim zidom obdano in s kapelico svetega Lavrencija. Tu sim prinesó vsakega, kogar smert pokosi v Bobovci in vsakemu vsadé na gomilo lesen križec, malo pojokajo in potem ga kmalo pozabijo. Ali vsakega prinesó tu sim! In ta zavest leži nad vasjo, in če se snideta dva, katera sta bila v mladosti vkup, ta Bobovčan, óni gorjanec, pač majeta sive glave in si pravita, da sta že „blizo svetega Lovrenca“, in majeta glave in zdihujeta.

Tu sim pride Ivan Slavelj tist dan. Obiskal je bil žive in hotel je obiskati tudi mertve na mirnem ležišči. Lesena vrataca so bila lahko priperta. Po grobovih je rasla visoka trava in cvetje vmes. Koliko jih je ležalo tu, ki so ga nekedaj poznali in tukaj sta ležala tudi ona, ki ju je klical nekedaj očeta in mater. Kje pač? Grob se je verstil za grobom in trava je rasla po njih čez in čez!

Ivan Slavelj hodi od križa do križa. Prav tam v kotu obstoji in gleda stermeč. Tu je bil na grobu spominek, edini na pokopališči. Ivan Slavelj se ní čudil, da ga ni videl poprej; čudil se je pa tej do serca govoreči poeziji, ki je vela iz tega spominka. Na nizkem podnožji je stal genij izsekan iz belega marmorja. Povesila se mu je bila glavica, na kateri se je kazala globoka toga. Pred njim pa je ležala pušica in lok prelomljen, in spodaj je bilo vsekano ime: Aleksander.

„Aleksander!“

Ivan Slavelj poklekne in hipoma mu je bila duša polna neizrečnih občutkov. Videl je vbrno ležišče pred seboj in še bolj vbornega merliča. In videl je tudi obrazek, mil in krasen kakor solnce!

„Aleksander!“

Pač je bil enak geniju; sè strelami svojega duha je hotel doseči najviše verhove, ali zlomil se mu je lok in bil je brez vse moči.

Na grobu je bila gredica lepo osnažena, in v resnici ondi so rasle tudi vijolice in Ivana Slavelja je objel njih rahli duh, ki je prihajal iz mertvega serca pod gomilo in se razširjal v mertvo serce nad gomilo.

„Saj ima vendar dobro serce“, zdihoval je, „dobro serce, ali jaz je ljubiti ne smem!“

In dvigne se mu duša v veliki ponosnosti proti dekletu, katero ga je bilo zaverglo tedaj, ko je nosil njen obraz v najskrivnejšem svetišči svojega serca.

Ivan Slavelj vstane.

„Ne smem, Leks, ne smem!“

Duša mu je bila krepka, ponosna, ali s telesom potertim, sklonjenim odide iz kraja večnega miru.

Zunaj pa krene po stezi čez travnik do bližnjega potoka, ki je rahlo tekkel po pesku. Tu obstane ob verbo opert in zre tija proti pokopališču na genija in na razbiti lok njegov.

Solnce se je bližalo zatonu, ko odide Ivan Slavelj. Gredé zre v mimo tekočo vodo, ki je šuméla in penila se okolo skalovja sredi njé.

Ivan Slavelj povzdigne obraz in vidi, da ní več sam. Tu pod verbo je sedel nekedo, žalosten, kakor je bilo videti. Redki lasje, beli kot sneg so mu krili glavo, ter mu padali čez tilnik na umazano obleko. Obraz pa je bil zračen, prav kakor utelesnena lakot je gledala iz njega in oči so mu bile globoko vderte. Bil je Štefan Deska.

Ivanu Slavelju se je zdelo, kakor da mu je lahna rudečica prešinila blede lice, ko je njega zagledal. Z vsmiljenjem je zapazil, kako je mož stiskal k sebi komolce, da bi tujec ne videl, da so cveli. Strahoma je dejal urno nogo pod nogo, da bi se ne zapazil palee, ki je gledal iz razterganega obuvála.

Ivan Slavelj stoji molčé pred to žalostno prikaznijo.

Oni pa tudi ne reče besede, samo zdaj pa zdaj radovedno pogleduje proti njemu.

„Prijazen kraj“, izpregovori vendar čez nekaj časa, „ta dolinica, in voda tudi šumi!“

Ivan Slavelj molči.

„In voda tudi šumi“, govori Deska zamoklo, „tudi šumi in vidi se na pokopališče, na križe!“

„Na pokopališče, na križe“, ponavlja Ivan Slavelj za njim.

Deska pa se razname:

„Na križe razpale, in to je dobro, to je tolažba. Postaral sem se in težko čakam dneva, da me ponesó med grobove!“

Ivan Slavelj se nasloni na verbo.

„Med grobove!“ nadaljuje Deska: „zakaj je to naše življenje? kaj?“

„Pač res; kaj je to naše življenje?“ zdihne Ivan Slavelj za njim.

„Pač res, kaj je to naše življenje, prijatelj? Če je bil človek petdeset let bobovški učitelj, če je petdeset let stradal in se jezil, in če je potem, ko prenaša stare kosti, veržen v kot in mora sedaj dan za dnevom hoditi od hiše do hiše, če je ostalo kaj jedi in prenašati zavest, da imajo povsod raji mačko, nego Štefana Desko; zakaj oba sta malo prida, ali ona vsaj miši lovi, ta pa pride vsak teden enkrat, da kaj pojé; — če je tako, pravim, čemu je naše življenje?“

In ko Ivan Slavelj vedno molči, prične zopet:

„Če pogledam tija v vodo: ribice plavajo in se grejejo na solnei; ali voda jim prinaša jedi do gobčeka. In té lastovke, po zraku se izpreletavajo in muhe jim leté same v kljunčke! In tu po zemlji červiči! povsod jih obdajajo sokovi in hladno zelenje. Samo človeku je pridobivati vse z delom in trudom, kaj je torej naše življenje?“

„Začel sem misliti na svoje stare dni in na to vprašanje odgovarjam tako: Čemú naše življenje? Res malo je prida! Té moči, katere so skuhale zemljo, potrebovale so nekaj takega, pravim, kar je človek. In naredile so ga in sedaj mora živeti, kakor more. Vi me bodete umeli, ali kedó drug v vasi? Če se le ne naveličate me poslušati?“

Ivan Slavelj mu prikima z glavó, da naj le govori. Temu se je pa kar videlo, kako dobro mu dé priložnost izprazniti si serecé.

„Vi me bodete umeli, ako rečem, da mora živeti. Oj kolikokrat bi pač vergel sè sebe to slabotno odejo življenja! — Ali človek mora živeti! Zakaj poglédite“, pristavi s tisto najivnostjo, ki je lastna starim ljudém; „ako bi bilo tako, potem bi nekega dné dejala ta voda: teči več nočem; in ta drevesa: nočemo rasti; in solnce: nočem sijati. In vse bi se uperlo in zemlja bi prišla pod nič in vode bi jo pokrile. Vidite, zatorej mora živeti Štefan Deska!“

Nekaj časa molči.

„Cemú je vendar človek? to je vprašanje, to se vpraša, moj Bog to se vpraša! Čemú sem bil jaz, Štefan Deska, moj Bog to se vpraša!“

In kakor da bi bil sam, zre tija v večerni mrak, ki se je bil vlegel na dolino. Štefan Deska se je bil pogreznil v modrijanske misli.

„In ako bi vendar vladala nad nami dobra roka, čemú smo?“

Govoril je sam sè seboj.

„Morebiti za to, da bi si iskali ljubezni tu v tem siromaštvu. To je. Ljubezen? Mordá! Kaplja na veji se druží s kapljo; riba pri ribi, tica pri tici: to bo, to bo!“

In počasi vstane in prime Slavelja za roko.

„Mladi človek, to je! Ljubezen, to je! In nekaj sem grešil, grešil, da je nisem iskal nikedar! Sam sem bil, sam sem ostal. v samoti so mi osivéli lasjé, v samoti mi je prazno serce. V samoti ti bode umreti, Štefan Deska!“

In zamisli se.

„To je moja pregreha! In zato čakam, da se mi odpre grob tamle, da me pokrijejo z rušami na večno. To je, to je!“

In nasloni se Slavelju na roko; in ko se zopet dvigne, čutil je Slavelj gorke solzo na roki.

„To je, za kar je vse; zato smo tudi mí, prijatelj. Kaplja pri kaplji, tica pri tici!“

In čez nekaj časa si pokrije z dlanjo obraz.

„Ne vem, čemú sem živel!“

Potem pa mermra sam pri sebi in počasi odhaja proti vasi, kjer se je bil oglasil zvon in zapel: „Češčena Marija!“

Štefan Deska obstane.

„Kaplja pri kaplji! — To je gotovo, da ne smem! — Vsak na svojem mestu, dokler ni poklican od tod. In tudi Štefan Deska pride na versto!“

In zopet korači dalje, oziraje se v nebo:

„Ako bi me hoteli postaviti zopet v življenje, ne bi hotel, v drugič ne bi hotel živeti! Ne hotel!“

Ivan Slavelj ga je še videl, kako je lezel proti vasi, sedal, obstajal, in potem zopet korakal dalje, oziral še k višku in vil roke. Slednjič ga zakrije mrak Slaveljevím očém.

Ivan Slavelj je nekaj časa sam na mestu; serce se mu topi.

„Kaplja pri kaplji!“

Té besede nu doné po serci, ponos se mu taja; oko obrača proti pustemu pokopališču, kjer se je videl kakor v megli beli genij nad Aleksandrovim grobom.

„Saj ima vendar le dobro serce!“

In Ivan Slavelj urno odide.

Emil Leon.

R E J E N K A.

Podoba iz kmečkega življenja.

8. PRIZOR.

Marjeta in prejšnji.

Gospa (gleda *Marjeto* nekoliko časa kakor zamaknena, hoče ji iti naproti z odpertima rokama, vendar obstane) Dete moje! ali ne poznaš svoje matere? pa kako bi jo poznala? saj je nisi še videla nikoli!

Marjeta Kako bi ne poznala svoje matere? Tu so moja mati. Ali nočete biti več moja mati?

Liza. O priserčno dete moje, jaz sem bila tvoja mati; ali hočeš biti še moja hči?

Marjeta. Kaj tako govorite, zakaj se jokate, mati? Kaj mi hoče ta tuja žena?

Andrej. Ta *gospa* pravi, da je tvoja mati!

Marjeta. Ta *gospa* je žena moja mati?

Gospa. *Marjeta*, *Metka*! sladko dete moje! Ali ti nič ne govori notranji glas? ali se ti nič ne giblje v serci? Krí, pravijo, ní voda! Iskala sem te po vsem svetu, kakor izgubljene sreče sem te iskala s tvojim očetom; njegove oči te ne bodo gledale, v hladnem grobu počiva; jaz sem te našla, imóam te, in ti me nočeš poznati, ti nočeš biti moja! Ali ne veruješ mojim besedam? Na desni roki nad komolcem imaš znamenje. Govorite vi, ljuba žena, ali ní res?

Liza. Res je, rudeča lisica, kakor leča velika.

Andrej. In pobodna ji je tudi; poglej, žena, kako ste si podobni!

Gospa. Vidiš, da resnico govorim? in tí še stojiš in ne hitiš v moje naročje, materi v naročje? Našla si ženo, ki je skerbela zate, kakor mati za otroka. Hvaležna si ji, rada jo imaš; to je prav; dobra žena, blaga žena, a vendar ne tvoja prava mati. Dete moje! pomisli se, ali se ti ní nikedar, morebiti samo v tihi noči, zbudilo hrepenenje po tvoji pravi materi? Ali nisi nikoli želela videti jo enkrat, če tudi samo v sanjah? Zdaj me vidiš, ki stojim pred teboj in te vabim, kakor koklja pišče vabi, pišče gre za njo in ti ne greš za svojo materjo?. Ti stojiš in povešaš oči, solzne oči! Genile so te moje besede, materine besede! O pojdi k meni vsaj iz vsmiljenja, če ne iz ljubezni! Pridi, izjokaj se v moje naročje, sladko dete

moje; pridi sim na materine persi! Pestovala te bodem, ker te nisem prej; ljubila te bodem, kakor ni nikedar ljubila mati otroka! Toliko časa sem te pogrešala, toliko ljubezni se mi je nabralo v sereci! Oj pridi, da mi serce ne počí od ljubezni in žalosti!

(Marjeta gré počasi proti njej, gospa ji pride naproti, strastno jo objema in poljublja, obé se jokate.)

Liza. Ti nehvaležno dete! (joka.)

Valentin (bridko, toliko da ne joka.) Pustite jo, mati! naj gré kamor jo serce vleče: ona je zdaj gospa, mi smo kmečki ljudjé. Pustite jo, nikoli nas ni rada imela, ne vas, ne — nikogar!

Marjeta (gospé.) Mati!

Gospa. Oj sladko ime! rekla mi je: mati!

Marjeta (Lizi.) In vi, mati!

Liza. Pojdi, jaz nisem več tvoja mati; pojdi za tisto svojo gosposko materjo!

Andrej. Liza, bodi pametna!

Liza. Kaj boš tí? tí nimaš serca!

Andrej. Kedo pravi, da nimam serca! Kaj meniš, da sem iz kámena? Ali hočeš, da naj se tudi jaz jokam, kakor otrok! (bríše si oči.)

Marjeta (Lizi.) Mati! Vi ste bili moja mati in ostanete moja mati, dokler bom živa. O! dve materi imam, kedo je tako srečen! obé dobri, sama ne vé, katero bolj rada imam! Mati, oj ne mislite, da sem nehvaležna! Ali, saj vidite sami, da ne morem drugače!

Liza. Vidim, vidim; saj nič več ne pravim; alá hudo mi je vendar!

Marjeta. Tudi meni bi bilo hudo, ako bi se morala od vas ločiti. (Gospé) Mati! jaz jih ne morem zapustiti!

Gospa. Saj ne bo za večne čase; prideš jih lahko obiskat, kater te bode volja, za nekoliko časa; saj ne pojdemo iz sveta! Ali pa, veš kaj, še bolje, kar z nama pojdejo vsi v mesto; skupaj bodemo ena družina.

Valentin. Jaz ne grem!

Andrej. Tega ne, gospa! Kmet ni za mesto. Mi že ostanemo, kjer smo.

Gospa. Ali pa jaz se preselim sim, saj bode vendar še prostora za me v tej hiši.

Andrej. Prostora že, prostora, še za več! Ali kmečka hiša ni za tako gospo, kakor ste vi. Jaz bi nekaj družega vedel, samo da bi vam bilo prav. Gradič bi bil tukaj blizo naprodaj, tam-le skozi okno ga lahko vidite. Lepa domačija, samo malo draga bo, draga!

Gospa. To nič ne dé; še danes pojdemo gledat, in vi naredite kúp, kakor se vam zdi; kakor vi storite, tako bo prav!

Andrej. To je beseda! V gradu boste prebivali sè svojo hčerjo, in videli se bomo, kolikorkrat se bomo hoteli; tako bo vsem prav.

Marjeta. Ne vem, ali bo vsem prav! (Gospé) Mati! Vsi smo videti zadovoljni, samo eden ne. Velik je, pa derži se kakor otrok,

ki mu je mačka tiča snéla. Poglejte ga, mati, kako se derži! (Valentin se oberne v stran.) Veste, mati, kaj mu je? Ženil bi se rad, pa ne najde neveste; nobena ga noče! Kaj, ko bi se ga jaz vsmilila, mati, da ne bo tako žalosten? Kmetica sem bila, kmetica bom; gosposkega ženina tako ne dobim. Valentin! — Tine! Poglej me! Ali hočeš biti moj? — Glejte, mati! Noče me! Paj saj bi očetu tudi ne bila prav!

Andrej. Meni?

Marjeta. Pojve, mati! — Z bogom, Tine! Mati so dejali, da me imaš rad; mati nič ne vedó! Z bogom, Tine! Še roke mi ne podaš v slovo?

Valentin (med smehom in jokom.) Ali je res, Metka?

Marjeta. Ker me nisi hotel prej, zdaj je prepozno!

Valentin. Metka!

Marjeta. Kaj pravite, mati, ali naj se ga vsmilim? Kaj porečete takemu ženinu? Poglejte ga, mati!

Gospa. Kakor ti serce veli, dete moje! tvoja sreča moja sreča!

Marjeta. Torej naj bo — iz vsmiljenja! (podasta si roke.)

Gospa. Bog vaju blagoslovi, otroka moja!

Liza. Vidiš, mož, kaj sem ti rekla?

Andrej. Nekako hitro je vse prišlo; dobro, da ima človek glavo na pravem konci.

Liza. Gospod gredó po dvorišči!

Andrej. Pa vendar ne bo precej poroka?!

B. M.

BESEDA

o Janežičevi slavnosti.

Ta lepa slavnost je bila skoraj v vseh slovenskih listih tako obširno in s toliko pohvalo popisana, da bi mi bilo težko, ali celo nemogoče, kaj novega pristaviti. Vendar si ne morem kaj, da bi ne izpregovoril o njej pozno „post festum“ besede in sicer čisto osebne besede. Dasi mi je prosti čas, tudi o počitnicah, silno skopo odmérjen, bilo mi je vendar nemogoče odreči se tako prijaznemu vabilu. Napotil sem se z veseljem proti lepi koroški deželi, z veseljem, a tudi ne čisto bez straha. Okó, ki se ne dáje lahko slepiti sijajnemu videzu, ki ima neprijetno, sitno navado, da rado vsaki stvari na dno pogleda in časi tudi človeku za herhet, če mu ne more že pogledati v serce; tako oko lahko, prelahko zapazi kaj, kar ga žali, kar žali oko in serce! Moj strah je bil prazen. Vse, kar sem tam videl in čul, vse je bilo tako lepo, vse se je veršilo in vedlo tako redno, pošteno in dostojno, da je bilo človeku pravo veselje. Spoznal sem o tej priliki toliko spoštovanih, narodnih, visoko izobraženih mož in senšnil se z njimi — imena nobenega ne imenujem, duhovni gospodje

niso bili zadnji med njimi — da mi trenutja, katera sem v njihovi družbi preživel, ostanejo vedno v prijaznem spominu. Da so me, neznanega jim moža, tako ljubeznjivo sprejeli, to me je iz sereca veselilo; da so me tako čestili in slavili, to jim odpuščam in pripisujem njihovi naravni priljudnosti in ljubeznjivosti; veselilo jih je, da je prišel vsaj en človek iz daljnega dunajskega mesta.

Naj jim bodo vsem té verstice, ako jim pridejo pred oči, izraz serčne zahvale!

S.

Listnica uredništva. G. Dr. Ž. v Lj. Iz današnjega lista že razvidite, da smo Vam izpolnili željo, katero ste nam izrekli v Verbi v tako prijaznem in ljubeznjivem pogovoru. Da smo do sedaj pisali „stvarnika nebes in zemlje“ z malo čerko, to ni bila nikaka „demonstracija“, kakor smo zvedeli, da se stvar tolmači; taka demonstracija bi bila smešna, nevedna resnega človeka; deržali smo se pravopisnega pravila, da se v slovenščini pišejo z veliko čerko samo lastna imena, med katera ne spada beseda „bog“. Doslednost v važnih, načelnih stvaréh pristoji poštenemu možu, ta je naša misel; a da bi komu pohujšanje dajali zaradi malostnega pravopisnega pravila — „Bog vari!“ raji terpimo, da se nam očita nedoslednost! Že prej nam je prigovarjal nekdo, pošten, pameten mož, prijatelj našemu listu, naj „storimo ljudém to koncesijo, da ne bode pohujšanja;“ in res, naša doslednost je že omahovala, Vi ste storili, da je — omahnila, Bog daj, da na dobro stran!

G. Fr. S. Z. — — — „Pošiljam Vam nekoliko prvih poskušinj. Spregovorite, prosim Vás, v listnici nekoliko besedi o njih, odločno, brez ovinkov. Meni je za zlati čas, ki ga potratim s pesnikovanjem, ki ne bo morda koristilo nikomur“. — — — Pametne besede, dobro priporočilo! Prepričani, da ne pišete tako samo „zastran lepšega“, Vam radi izpolnimo željo ter izrečemo svoje mnenje o Vaših pervencih „brez ovinkov“. Izmed petih poslanih pesmic zdí se nam najboljša prva, z malimi premembami bi se dala natisniti v „Zvonu“ med drugim gradivom. Ker pa njena oblika ni še doveršena, in ker se deržimo načela, da naj se sprejemajo v naš list samo pesmi, katere vsaj po svoji obliki zadostujejo izobraženemu okusu, naj stoji na zadnji strani z nekaterimi opazkami, ki jih pristavimo iz dobrega namena.

Sprehajal sem se v gaji,
Zamišljen, tih in nem,
Sem mislil, mislil, mislil,
Kaj mislil sem, ne vém!

In tja v nebó sem gledal,
Sem zrl v oblák temán,
Kakó, kakó je hitel,
Čez neba jasno plán; —

Potoček je mim' tekel,
V njegov sem gledal vál,
Kakó, kakó je hitel
Do morskih tja obál; —

In v tla pred sé sem gledal,
Zamišljen, tih in nem,
Sem mislil, mislil, mislil,
Kaj mislil sem, ne vém!

Pesmica ima tó, kar imenuje Nemeec „Stimmung;“ brez posebnega jedra, je prav prijetna, ljubeznjiva pesniška igrača, katera bi se ne bilo sramovati pesniku „na glas“. Nedosežno lep izgled tega „genra“ poezije nam je znana Goethejeva: „Ueber allen Gipfeln — Ist Ruh!“ Mimó gredé omenimo, da je v tej prekrasni pesmi vse globokoumno tolmačenje in „interpretovanje“ nemških učenjakov pregrešno, ali pa — smešno. Kedor se hoče izkazati, kako zna prevajati, naj nam posloveni, pošteno posloveni, ta biser nemške poezije! — In zdaj nekaj opazek, ne naukov! storite z njimi, kar vam drago. Da prva kritika opominja človeka nehoté Goethejeve:

Ich ging im Walde
So für mich hin,
Und nichts zu suchen
Das war mein Sinn.

To nas ne moti preveč, človeku je dandanašnji težko izvirnemu biti, zlasti dokler je še tako mlad, kakor ste Vi! I. 3. „Sem mislil, mislil, mislil“. Da ni dobro začenjati z brezglasnimi besedami, to vam je že znano iz slovnice, in tega se je ogibati tudi v pesmih, torej: bil je, ne: je bil. Tako tudi tukaj; to se vé da bi bilo verz čisto prenarediti, morebiti: „In mislil sem in mislil“. Tako ponavljajte besedi, kakoršno je v navedenem verzu in večkrat v tej in v drugih pesmih Vaših. ima časi neko posebno krepost v sebi, in je prav primérno in karakteristično, tako tudi na tem mestu; ah pozabiti ni zlatega nauka: Est modus in rebus, suut certi denique fines: Mera je neka v stvaréh, povsód gotove so méje! Kar je enkrat in dvakrat lepo, tega se človek, ako se pre-pogosto rabi, lahko naveliča, zlasti kjer ni na pravem mestu. Tako se nam zdi že manj primérno v II. 3 in III. 3. „Kakó, kakó je hitel.“ Tu bi bilo bolj karakteristično ponavljati besedo „hitel,“ če se že mora kaj ponavljati. Tako ponavljajte postane s časom lahko nekako — otročje, ali pa, kar je še hušje, bralcu zbuja misel, da poet ni imel s čem napolniti vérza; téga se sicer ni bati pri Vas, vendar previdnost ne škodi! Zlasti trikratno ponavljanje je že blizo skrajne meje! — II. 4. „Potoček je mim' tekel.“ Ta vérz je — „brez ovinkov“ — malo prida. Gotovo porečete: že vém, zakaj? zaradi „preklicanega“ apostrofa! — Tudi apostrof mu ne daje ravno posebne lepote; ali to ni kar ga najbolj kazi: besedico „je“ mérite dolgo in „mim“ kratko; to tukaj nikakor ne gré, ravno narobe je prav! Res, tudi kratko besedo je moči časi meriti dolgo, in nasprotno; dolgost in kratkost so relativni pojmi; a naravno kratka beseda se sme rabiti za dolgo samo, kader stoji poleg besede, ki je krajša, ali pa vsaj enako dolga. Beseda mimò, ali pa tudi z apostrofom „mim'“ je pa najmanj dvakrat tako dolga kakor „je;“ „je mim'“ torej nikakor ne more biti „trohej“. Le poskusite brati vérz s krepko povdarjenimi naglasi, videli bode, kak „monstrum“ dobite! Pa tudi še to: če se že smejo izpuščati samoglasniki in nadomestovati z nemim apostrofom, naglašeni se ne smejo kakor v besedi „mimò.“ Sicer pa je prav lahko ogibati se apostrofa, samo da človek hoče. Ta vérz, n. pr. bi se lahko prenarediti morebiti tako: „Potók mimò je tekel,“ ali: „Mimò je pótok tekel,“ ako Vam ni po volji, da se naglašá potók, kar je pa tudi prav. Da se izgubi pri tej prenarédi diminitiv „potoček,“ za to vam ne bodi žal; take zmanjšave so dobre na svojem mestu, s preradodarno rokó jih ni treba trositi, kakor delajo nekateri naših pesnikov. — II. 4. „Do morskih tjá obal.“ Ta vérz nam tudi ni prav po volji; ne tolikanj zaradi malo potrebne besedice „tjá,“ ki ni ravno prazno „masilo,“ kakor se nam zdi v III. 4. „In tjá v nebo sem gledal,“ takih mašil se je ogibati, kolikor mogoče, da si se tako pogosto nahajajo. Toda beseda „obal!“ Val — obál — izmed sto bralcev jih bode bralo devetindevetdeset: „vau,“ in potem „obau?“ ali tako se ne smé brati ta beseda, kjer je gen. plur. a kje je potem rima? In tako bi se dalo še kaj omeniti; ali morebiti je že toliko preveč. Mordá porečete: To so same malosti! — Tudi mi vemo, da niso smertni grehi, ki Vam jih očitamo. Ali smertni greh tudi ni, če pride človek v družbo z luknjo na komolci ali pa s poko na kolenu, vendar — posebno imenitno tudi ni.

To Vam pa lahko rečemo, in sicer z veseljem rečemo „brez ovinkov.“ Vaše pesmi smo brali s pravim veseljem, drugače bi ne govorili o njih tako obširno. Vse kážejo lep, nenavadno lep talent; zdi se nam, ako se ne motimo, da Vas smemo imenovati pravega pesnika, in to ni kar si bodi. Pravi pesniki so redko sejani. Lepo, gladko, pravilno obliko si lahko pridobite, in pravih desniških misli in čutov, kar je pervo, dalo Vam bode življenje. Mnogaja ljeta!

S.

Zvon izhaja 1. in 15. dan meseca; naročnina 4 gl. za vse leto; 2 gl. za pol-leta. Napis: Redaction des „Zvon“, Wien, Ottakring, Hauptstrasse 23.

Izdaje in uredjuje: Jos. Stritar.

Tiskata: A. Keiss in F. Löb.